Tentokrát jsem sáhnul na bronzové příčky v kategorii oldpsavců. Opět na první pohled by se těžko hledala spojnice básničky *Přípitek* a prózy *Zmizela*. Poezie popisující co s člověkem může udělat obyčejný přípitek. Zkuste si ji přečíst ještě jednou, dvakrát... že by nám sdělovala něco úplně jiného? Povídka *Zmizela* zaplňuje často autorkami a autory využívanou škatulku trampské sci-fi. Opět pozorně čtěte a můžete obdivovat jednoduchost příběhu, lehkost probíhajícího děje, uvěřitelnost a vtipnost. A tak mě napadlo vytknout autorce jedině zkreslený ženský pohled. Existuje řada mužů, kteří se hravě dokážou soustředit klidně i na dvě činnosti zároveň, třeba pití a kouření...

Příjemné čtení

Přípitek

Přiťukl jsem si s Babím létem
skleničkou rosy ze džbánu.
Vážně už nejsem zvyklý
na pití takhle po ránu.

Celý den pletou se mi nohy
a také vidím dvojatě
Slunce mě pod oblohou
vede na zlatém špagátě.

V údolí vlaky hrajou na píšťaly
vítr je vlídný, mazlivý...
Je těžké pro tuláka
chodit po světě střízlivý.

3. místo poezie old psavců Trapsavec 2014
Zdeněk Crischot Ryšánek

Zmizela

„Vypadáš hrozně.“
Konstatování, které naprosto vystihovalo můj stav. Nicméně také poukazovalo na to, že jde o pouhé pojmenování skutečnosti, nikoliv pátrání po důvodech, které k tomuto stavu vedly. Vzhledem k tomu, že tato věta vypadla z úst kamarádovi Hrochovi z naší osady T. O. Zelenáči, mi nebylo tak úplně jedno, že je to jedno jemu. Zkrátka jsem v té chvíli potřeboval trochu víc pozornosti než obvykle. Anebo pořádně vychlazený pivo a k němu dvojitou porci utopenců s cibulí. Naopak jsem vůbec nepotřeboval zapnutou televizi nad hlavou, kde se prsila známá moderátorka s večerní várkou denních událostí. Po probrání důležitých informací, jako třeba toho, kde budeme dneska spát a kam se půjde zítra, se kamarádova pozornost konečně otočila tím správným směrem.
„Máš na návštěvě tchyni, nebo co?“
No ano, samozřejmě nastřelil ten nejsnadnější cíl. Jenže to nebyla ani tchyně, ani bolest hlavy mé ženy, ani vyfouknutá originál usárna na Aukru v posledních vteřinách dražby.
Podrbal jsem se na bradě a váhavě začal: „ Hele, vono asi vlastně o nic nejde, prostě jsem se

špatně vyspal.“ Svést to na špatnej spánek mi přišlo najednou schůdnější, než se přiznat k tomu, že se mi zdají noční můry. Jenže oblafnout takovýho Hrocha, to není uplně jednoduchý. Asi proto, že spolu už hodně let spíme pod jedním převisem.
„Aha, no a dál? Nebo mi chceš tvrdit, že tohle je ten pravej důvod?“
„Ale von se mi ještě zdál takovej blbej sen a to tak živej, že jsem se ráno hrůzou probudil, zpocenej jak vrata od chlíva, jestli to náhodou neni pravda.“
„Hm, pořád by to chtělo nějaký dodatečný informace,“ podíval se na mě podezíravě Hroch a vysrknul zbytek piva.
„Člověče, mně se zdálo, že se ztratila zelená barva ze světa,“ vyhrknul jsem s úlevou, že jsem se mohl někomu svěřit. Doma to opravdu nešlo, protože moje praktická žena řešila po ránu synovu poznámku v žákovské knížce, dceřino očkování proti tetanu a rozkousanou hadici našich sousedů naším psem. Oproti tomu vypadal jeden sen o ztracené barvě uplně trapně. Proto jsem taky mlčel a noční zážitky z živého snu vláčel celý den s sebou. Naštěstí se zdá, že se všechno k dobrému obrací, buřty dnes jsou obzvláště dobře uleželé a servírka má větší výstřih než normálně. Vypadá to, že večer bude nejlepší částí dnešního dne.
Trochu jsem pookřál a pokračoval: „Usnul jsem brzo a měl jsem tak celou dlouhou noc na ten pitomej sen. A ten přitom začal tak hezky - měli jsme jet na vandr. Představ si páteční ráno, zvoní budík, nechce se ti vstávat, ale víš, že večer si usteleš kus od ohně a že to bude fajn den. Teda, to si myslíš do chvíle, než ti dojde, že to neni uplně stejnej den jako byl včera. Na záchodě si ještě ničeho nevšimneš, protože barva hajzlpapíru není důležitá. Důležitý je, že tam prostě je. A jestli byl včera zelenej nebo bílej, to je ti uplně šumák.“
Kamarád důležitě přikyvuje – jsem rád, že na to máme stejnej pohled.
„Popaměti najdeš triko, kalhoty, dvě stejný ponožky a jsi šťastnej. Do tý doby než přijdeš ke sbalený usárně na chodbě a zjistíš, že si z tebe někdo udělal dobrej den. Ne, fakt mi to děcka z originálky nepřebalily do opusky, ty dvě písmena US tam furt sou...jenže ta uzda je bílá! Celá bílá!“
Vystřelené obočí směrem vzhůru naznačuje kamarádovo překvapení. Jenže ty největší pecky ještě přijdou. Nadechuju se k dalšímu popisu: „Je bílá jako moje trenky, co jsem si ráno natáhnul, je bílá jako ten hajzlpapír, co byl včera možná fakt zelenej!“
Možná stejně tak bílá jako podprsenka servírky, která nám na lístek píše další dva kousky. Chvilku zapomenu na noční trauma, protože se dokážu jako správný chlap soutředit jen na jednu věc. Roztěkané mozkové neurony se za okamžik opět vrátí k načatému tématu.
„Docela rozhozenej jdu do koupelny strčit si hlavu pod kohoutek se studenou vodou a budu doufat, že to přejde. Při té příležitosti si všimnu, že můj zelený kartáček zmizel. Buď si žena pořídila milence, který si k nám už nastěhoval svůj bílý kartáček, nebo existuje nějaká spojitost mezi kartáčkem a usárnou. Mozek evidentně vyhodnotil jako reálnější možnost toho milence. Takže nevím, co mě v tu chvíli rozhodilo víc, jestli pomyšlení, že se v některé z našich skříní schovává nahej chlap s vyčištěnýma zubama, nebo to, že jsem přišel o mojí originál uzdu. Opatrně nakukuju do chodby, je tam a je pořád bílá. Přesouvám se k vestavěné skříni. Kolečka lehce zaskřípou a k mé úlevě se objeví jen její běžný obsah. Alespoň něco je jak má bejt.“
„No počkej, ale co ostatní skříně v baráku,“ vykřikne Hroch až se pár lidí v hospodě otočí k našemu stolu.
„Čistý, tam taky nebyl. To už ale bylo jasný, že přijdu pozdě do práce. Nikdy by mě nenapadlo, kolik máme doma skříní. Jak říkám, strašnej sen.“
Vyprsená moderátorka hlavních zpráv sděluje, že dnešní noc byla rekordní, co se týče výjezdu složek záchranného systému. Vypadá to, že jsem nebyl jedinej, komu tahle noc přidělala

vrásky.
„No nic, hodlám to přebalit do opusky, přece nepojedu s bělobou na zádech, byť originál americkou, že jo. Vyndavám opusku z horní police mojí vandrskříně a čumím na ní jako puk...je taky bílá! Stejně jako celta! Maskovací vzor rozházenýho jehličí na sněhu. Haluz! Mozek to nebere, letím vzbudit ženu a zarazím se před dvěrmi do ložnice. Přísahám, že jsem tuhle kytku v našem baráku nikdy neviděl. Tyhle okrasy mě teda nikdy moc nezajímaly, ale u týhle si pamatuju aspoň ten její vtipnej název. Prej se jí říká tchýnin jazyk...a to ti teda garantuju, že tohle by byla tchýně s pořádnou angínou. Ta kytka byla taky celá bílá! Zapomenu na svůj úmysl vzbudit ženu a obcházím nevěřícně byt, hledám věci, který určitě bejvaly zelený jako třeba wasabi buráky na stole v obejváku nebo sklenička kyselejch okurek ve špajzu. Nenašel jsem jedinou věc!“
„Chudák Tiger Woods, chodil by hrát místo na green na white, co,“ mrknul Hroch na další reportážní příspěvek zpravodajské relace. Zdá se, že vůbec nechápe potenciální rozsah takový katastrofy.
„Golfisti jsou mi ukradený, ale naše osada,“ zavyl jsem zoufale. To ho zaujalo.
„Co s naší osadou?“
„Na naší osadní kronice, nějak se to asi...já nevim, prostě tam bylo najednou napsáno T.O.Bělouši!“
Zaskočené pivo ve špatný dírce v krku je zlá věc. Naštěstí dobře mířená rána do zad dokáže zázraky. Nevím, jestli se zvíře hroch dokáže utopit v řece, když blbě polkne, ale kamarád Hroch se dokáže utopit v hospodě, když mu zaskočí pivo. Stále vykašlává pivní pěnu a valí na mě oči.
„Ježišikriste, to zní jako chovná parta z kladrubskýho hřebčína. Anebo striptérská formace. Ani nevim, jaká představa je horší.“ Dávám mu chvíli na zotavenou a ve chvíli, kdy se nadechuju ke slovu mě plácne do zad.
„Naštěstí to byl jen sen, kamaráde! To by si zasloužila paňáčka peprmintky, co? Vyčistíme zuby a vyrazíme na flek.“
Zvedná ruku, aby upoutal pozornost obdařené servírky.
„Slečno, dva panáčky pepermintky bych prosil!“
Slečna udělá s úsměvem pukrle a odtančí k baru. Když se za nějakou dobu vrací s panákama, jdou na mě mrákoty. Vypadá to jako další zlej sen. V těch panákách je totiž uplně čirá tekutina, a i když nejsem žádnej alkoholovej sommelier, tak jistojistě vím, že pepermintka je zelená. Jednou provždy zelená a ne čirá! Nicméně statečně zkouším přetavit svůj výraz zoufalství alespoň v zoufalý úsměv, abych statečně čelil té hrozné větě z jejích úst: „Zelená došla, pánové.“
Ještě jsem stihl hlesnout „Tak už to začalo“ a pak jsem se tiše sesul k zemi vedle svý vybělený uzdy. *3. místo próza oldpsavců Trapsavec 2014*
Pavla Pavlís Slepičková